

Svenska Canada-Tidningen

THE SWEDISH CANADA NEWS

ARG. (YEAR) 37.

(Lösnummer 10 cts.)

WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 19 DECEMBER 1929.

(Lösnummer s.) No. 51

EN STORMIG JULAFTON.

För S. C. T:s Julnummer av Y. M. Wilhelmson.

OCKSÅ ett julaftonsväder", sade Anders Jönsson halvögt till sig själv och tittade sorgset ut genom det nästan igenisade kupéfenstret. Där ute rasade en förskräcklig storm, och snön virvlade runt i alla riktningar. I tre dygn hade nu den ohylliga snöstormen varat — timma efter timma, dag och natt. Ännu märktes ingen förändring i det hemiska naturskådespelet. Snön hade hopat sig i väldiga drivor mellan bergen för att på sina ställen nära nog hotat tågets framfart.

Nästän drömmande betraktade Anders, huru snön likfullt virvlade runt. Hans tankar gingo tillbaka till de tidigare julaftnar, som han i ungdomen haft i prästgårds-hemmet mitt inne i Jämtlands väldiga skogar. Ack, vilka vackra minnen hade han inte därifrån: Anders mindes så väl, hur hela familjen brukade samlas kring bordet på julaftonen. Först hade Far, den äldre kyrkoherden, läst bönen och hållit en kortare betraktelse över högtiden. Så hade Mor serverat den härliga lutfisken till dem alla, och under skämt och glam hade man sökt att efter bästa förmåga rimma till gröten. Till sist hade den i månader efterlängtat stunden kommit, då julklapparna skulle delas ut. Julgranen med dess många glittrande ljus hade ställts mitt på golvet, och efter några spännande ögonblick hade jultomten knackat på dörren och hälsat på i den lyckliga familjen. Anders log nu vid tanken på, att han som barn ofta förundrat sig över, varför storebror alltid försunnit från rummet några minuter, innan den snälle Tomten uppenbarade sig. Han hade ju aldrig kunnat tänka sig, att det varit den äldre brodern som agerat tomte.

Tåget krängde till i en skarp kurva, och påfrestningen och den yrande snön kom den kanske litet primitivt hopfogade järnvägsvagnen att betänkligt knaka i fogarna. Anders hoppades i sitt stilla sinne, att de ej skulle råka fastna i snödrivorna, ty då skulle det bli ett skönt snekackel! Men snart rullade tågsättet åter utför i rak linje. Han återtog hastigt sina funderingar om tider som flytt.

Förändringen hade kommit ganska hastigt. Anders hade ursprungligen haft lust för jordbruket men fadern hade velat ha honom till präst. Så kom studietiden, då Anders skickades in till staden för att renogra de högre klasserna. Skolarbetet hade inte gått överhövan väl, ty Anders saknade strängt taget sinne för studier. Men för att göra sina föräldrar till viljes, hade han dock fortsatt några år, och en vacker dag på försommaren hälsade Anders med den vita mössan på sin far. Glädjen blev dock kort. Redan några veckor senare lades hans far till vila, och i sorgen däröver blev även modern inom kort bäddad ned vid hans sida i familjegraven. Under de stora lönnarnas ute på den stilla kyrkogården, nära intill det månghundraåriga tempel, där de kära föräldrarna verkat i så många år, och varest alltjämt klockorna från den lilla klockstapeln manade till gudstjänst, sovo nu de gamla sida vid sida den eviga sömnen.

Efter föräldrarnas bortgång hade Anders kommit i ordning med sina studier. I stället kastade han sig ut i det frestande nöjeslivet. Han såg den dag allt flärmare, då han skulle enligt föräldrarnas många gånger uttalade önskan förena sig med granndottern, den vackra Lisa, och de som nygift prästpar övertaga prästgårds-hemmet och kyrkan. Fästmon Lisa avskedade alla nöjen och drog sig bort från Anders. Familjekretsen var på skingrad, ty syskonen hade var på sitt håll gått ut i livet, och slutligen tyckte sig Anders sakna rofäste i den gamla, en gång så kära hemtrakten. Ett misslyckande i en lägre examen kom bärgaren att flöda över. Utan att taga avsked av någon, sällade han sig till den på 80-talet starka emigrant-

INVOKATION TILL JULEN.

O, julens livlighet, när frid och ro för några dagar över hemmet faller — när vita liljor över rutan gro ur snöns och isens skimrande kristaller.

I världen, som är mörk och vräng och hård, där brusar kampen fram och bröd och vinning — här inne blommar sagans rosenård och är i sträck dånade sprängskotten mot bergets skrovliga sidor. Sliperxorna höga in i det friska träet från nyfällas skogsjättar och hamrarna sjöngo muntert vid slagen mot de blänkande rällspikarna, vilka nitade fast rälsen vid träsyllarna. Ofta stodo järnvägsbyggnarna inför tillsynes obösliga problem, då nästan lodräta bergvägar eller flera hundra meter breda fjällforsar hotade att blockera vägen för banan. Men med ihärdighet och omtanke drevs arbetet framåt, och Anders hade flera gånger med sina kloka råd hjälpt ingenjörerna tillrätt.

Och svunna jular för ditt minne stå — fast vil som drivan är din hjassa redan.

Det julens alla bästa gåva är som löser livets bitterhet i tårar och som på vita vingar bort oss bär till halet förblekna men ljusa vägar.

Och minnet öppnar ärens slängda dörr. Du står hos far och mor i hemmet åter, och granen lyser underbart som förr, men tyst, av ingen hört, ditt hjärta gråter.

O, julens livlighet — skänk oss din tro, att kärleken dock hatet övervinna — giv mänskligheten en gång vapenro — se, över Betlehem en stjärna brinner!

DANIEL FALLSTRÖM.

Krubban! Korset! Kronan!

För S. C. T:s Julnummer av D. V. S. Figges.

HERREN JESUS talade åter till dem och sade: "Jag är världens ljus; den, som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus."

(Joh. 8. 12)

Krubban! Korset! Kronan!

Krubban..... i Betlehem: från det lilla barnets huvud utströmmar det förklarande ljuset, som genomtränger allt mörker.

Korset..... på Golgata: från den korsfästes bleka ansikte utgår en strålände glans av kärleken, i vilken vi fattiga, efter Gud hungrande, efter evigt liv törstande, efter själens frid längtande människor vallfärda upp mot korset.

Kronan..... törnekronan: källan till det eviga livet. Utan krubban..... intet ljus! Utan korset..... ingen kärlek! Utan kronan..... intet liv!

Du segrar trots allt, du Nasarets son! Du är trots allt en konung! Du förbliver trots allt livets ljus! Julaftonen är icke blott den store "Världskonungens" födelsedag.... den är även den mänskliga historiens och världens vändpunkt och triumfdag: då föddes "Världens ljus" i krubban i Betlehem, då gick "Mänsklighetens sol" upp, då avspedades "Evgivhetens morgonglans" i världen.

"Vi sågo Hans härlighet, vi sågo liksom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och Han var full av nåd och sanning." (Joh. 1. 14).

"I det var liv, och livet var människornas ljus." (Joh.) Hör du icke "Kärlekens höga visa" ljuda i din julnatt: "Jag är världens ljus. Där jag är, där förvandlas nattens svartta, kalla mörker i bländande, värmande, segrande ljus.... kärlek.... liv."

Forts. å sid. 7.

JAKTEN PÅ GULDTIAN.

För S. C. T:s Julnummer av Joseph Swanson.

ATT befinna sig tusentals mil från hemmet och gamla Sverige samt på samma gång vara i fullständig saknad av gångbart mynt är, som vi kanske erfäringar vidare behaglig känsla. Händer det så på en julafton till på köpet, då har humortermometern ibland så känsliga temperamentelare alla skäl i att sänka sig och stanna på graderingen "dåligt".

Så var också förhållandet med tvänne annars levnads-glada vikingaättlingar, vilka för några år sedan råkade komma i hamn i ett land, som en gång döptes till Vinland, men som sedermera erhölet namnet Nordamerika.

Kalle och Pelle, båda lystrande till det numera så ovanliga släktnamnet Pettersson, voro köttsliga bröder. Den äldste var Kalle, en gång upphövet till att en viss fröken Andersson tvingats i förtid påtaga det äktenskapliga oket och bliva mamma, det är Kalles dito.

Kalle och Pelle, båda lystrande till det numera så ovanliga släktnamnet Pettersson, voro köttsliga bröder. Den äldste var Kalle, en gång upphövet till att en viss fröken Andersson tvingats i förtid påtaga det äktenskapliga oket och bliva mamma, det är Kalles dito.

Redan i elementarskolans andra klass utkämpade Pelle de hårdaste bataljer med något som mera än en gång kastats mot vackert tapetserade rumsvägar: Den för somliga disciplinär så utsägligt häsknäcka tyska grammatiken. Vid terminens slut förklarade också Pelles lärare för herrskapet Pettersson att deras yngste son gjorde bättre i att brottas med något som var svagare än "der, die und das".

Så bar det sig att Pelle blev satt till pumpningen av en stor blåsbalg i en av stadens mindre smedjor. Men redan på tredje dagen i detta miniatyrinferno bad han, antagligen i ett hett och till följd därav "lust" ögonblick, smedjans ägare rycka och dra till ett ställe där ingen peppar kan växa.

Ett par kraftiga arbetsmänvar fattade Pelle i manken och hivade ut honom på den kullerstensatta trottoiren. Efter flera löslösa försök att erhålla sysselsättning på terra firma, måste även han begiva sig ut på det vita elementet. Julaftonen är 3 f.d.s.a.t. före den stora amerikanska torken) befundo sig de båda bröderna ombord på ett och samma fartyg, då säkert förtöjt i en av Forenäs Stater-nas största ostskutthannar.

Ensamma och utan så mycket som en enda tiocentare sutto de och filosoferade framme i "Josefina Ekluks" rymliga skans.

Visserligen hade kapten Gnidjö givit de båda pojkarne var sin nyfortan blivit underrättad om orsaken till det infernaliska larm som rådde i lektorns klassrum, ögonblickligen order om allmän kroppsvitiation. Dennes resultat uteblev icke. Inom få minuter hade nämligen läroverkets överhuvud i egen hög person analyserat några "gula gryn", vilka påträffades i Kalles högra kavajficka. En jämförelse mellan pojken "gryn" och de som lektorns lunchpase innehöll, visade omedelbart att ämnet utgått från samma hästmage.

Dagen efter blev ynglingen Karl Pettersson hugnad med den s. k. "kraftiga sparken". Så lyder i all korthet historien om hans sista äventyr i hemstaden.

Naturligtvis blevo både mamma och pappa Pettersson högst förgrymmade på sin vanartiga åkomma. Och för stackars Kalle blev det — som så ofta är fallet med nedsvärtade familjefar — intet annat att välja på än havet det stora. Kalle gick till sjöss.

Det är ännu inte utrönt, hurvida hans föräldrar haft några förfäder hvilka deltagit i Vinlands upptäckande, men ett är dock säkert: Kalle hade anlag för sjön. Ty vid denna tidpunkt i vår berättelse var han "overdärligen den kvickaste lättmatrosen ombord å svenska motorskeppet "Josefina Ekluks".

Erör hans, Pelle Pettersson, var två år yngre. Egentligen skulle detta ljushuvade maskulinum hetat Per, Pettersson Duva. En skicklig trenbög skulle nämligen vid en undersökning av Pelles huvudskal-leform med lätthet konstaterat att kraniet var likt den odödliga Sven Duvas.

Forts. å sid. 2.